

нѣкои вліятелни грѣцы да примирятъ фермана съ грѣцкытъ патріаршескы мнѣнія, или подобръ инаты, и да дадѣтъ миролюбивъ край на Българскый въпросъ. Не трѣба казваніе, че този пѣтъ бѣше за насъ опасенъ, защото не можаше да са достигне до едно таквози примиреніе безъ нарушеніе на нѣкои точки на фермана. За миръ и спокойствіе тѣзи жертвы щеше да направи и правителството и нашитѣ комисари. Ако са избѣгнѣхъ отъ това зло, то е благодареніе на патріаршеското упорство, което не разбираше онѣзи търговскы смѣтки, които правяхъ примирителитѣ и които състояхъ въ това, че когато бѣдствова человекъ да изгуби цѣль капиталъ, не е злѣ да си запази поне една часть отъ него чрѣзъ една спогодба. Намѣреніето на примирителитѣ бѣше да запазятъ за Грѣцката патріаршія по-голѣмы правдини надъ Българитѣ, отъ колкото ѝ оставя фермана и отъ колкото може да има тя ако българетѣ са отдѣлятъ отъ Фенеръ свършено и безъ одобреніето на патрика. Трѣба да благодаримъ бога, че новыѣ родъ спогожденіе не са пріе и не ся удостои даже съ вниманіето на патріаршіята.

Сичко това, казваме ный, даваше увѣреніе на грѣцытъ, че тескерето не ще ся даде, когато нечакано въ петѣкъ, на 11 Февруарія, ся прѣдставя, на Българското събраніе въ Ортакою единъ чиновникъ отъ Везиратѣтъ и поднася на събраніето желанното тескере за позволеніе да ся избере екзар-